

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

22 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Constantin Alerguș
judecătorii - Svetlana Filincova, Iurie Bejenaru, Tamara Chișca-Doneva, Dumitru Visternicean,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2017, în cauza penală în privința lui

Marcu Oleg XXXX,
născut la xxxx, originar și domiciliat în mun. Xxxx,
or. Xxxx, str. Xxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 30.09.2013 – până la 25.03.2014 (instanța de fond;*
- 2. de la 18.04.2014 – până la 03.02.2015, de la 20.07.2015 – până la 19.11.2015, de la 13.01.2017 – până la 27.03.2017 (instanța de apel);*
- 3. de la 23.04.2015 – până la 09.06.2015, de la 13.06.2016 – până la 08.11.2016, de la 02.02.2018 – până la 22.05.2018 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 25 martie 2014, Marcu Oleg a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală Marcu Oleg a fost învinuit de neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată, comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale în următoarele circumstanțe: la 24 septembrie 2008, Curtea de Apel Chișinău a emis titlul executoriu nr. 2a-3338/2008 din 14.09.2008, cu privire la încasarea de la Marcu O. în beneficiul lui Madan L. a despăgubirii morale în mărime de 250 000 lei din toate veniturile, începând cu data indicată supra. Ulterior, la biroul executorului judecătoresc Gîlca Iu., a fost intentată procedura întru executarea titlului executoriu sus menționat, cu privire

la încasarea din contul lui Marcu O. în beneficiul lui Madan L. a prejudiciului moral în sumă de 250 000 lei. În rezultatul intentării procedurii de executare și a acțiunilor întreprinse s-a constatat că debitorul Marcu O. nu execută și se eschivează intenționat de la executarea documentului executoriu. La 14.05.2013, prin decizia nr. 4D-1955/13, emisă de către Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău, Marcu O., a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzută de art. 318 Cod contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea sub formă de amendă contravențională în mărime de 3 000 lei, ultimul eschivându-se până în prezent de la achitarea datoriei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a inculpatului în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Procurorul a invocat că instanța nu a luat în considerație declarațiile executorului judecătoresc Gîlca I., a martorului Madan L., cât și celelalte probe prezentate de către acuzare, dar s-a bazat doar pe declarațiile inculpatului.

Numai în ultima ședință de judecată, când de către acuzatorul de stat a fost prezentat certificatul eliberat de către SRL „Bemol Retail”, care atestă faptul că inculpatul activează oficial la întreprinderea respectivă începând cu 23.05.2013, până la moment, cu salariul lunar de 3 682 lei, achitat prin virament, doar atunci inculpatul a recunoscut instanței că activează la această întreprindere și că nu a recunoscut inițial faptul dat, deoarece se temea de consecințe.

La momentul înaintării învinuirii, acuzarea nu a cunoscut că inculpatul activează oficial la întreprinderea respectivă, fiind indus în eroare de către el, invocând că s-a eliberat pe motiv că a avut un acces de epilepsie, fapt dezmințit ulterior de către acuzatorul de stat prin prezentarea certificatului respectiv, ca probă suplimentară.

Referindu-se la faptul, că inculpatul a fost deja sancționat pentru acțiunile sale, instanța nu a ținut cont, că acesta nu putea fi pedepsit penal pentru comiterea prezentei infracțiuni, fără a fi sancționat contravențional. Prin urmare, instanța nu s-a bazat pe faptul că infracțiunea prevăzută la art. 320 alin. (1) Cod penal este una continuă și urmează a fi inițiată, doar după aplicarea pedepsei contravenționale.

Inculpatul nu s-a prezentat la Biroul de Probațiune pentru a fi luat la evidență. Fiind angajat oficial în câmpul muncii, intenționat nu a înștiințat organul competent, tăinuind faptul dat până la ultima ședință de judecată.

Conform hotărârii nr. 13 din 11.06.2013 a Curții Constituționale, sintagma „dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale” din alineatul (1)

și sintagma „dacă aceste fapte au fost comise după aplicarea sancțiunii contravenționale” din alineatul (2) ale articolului 320 Cod penal, contravin articolelor 4, 20 alin. (1), 21 și 25 alin. (1) din Constituție, precum și principiului non bis in idem (dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă) prevăzut la articolul 4 al Protocolului nr. 7 la CoEDO și articolul 14 alin. 7 al Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Astfel, în acțiunile inculpatului se regăsesc elementele laturii obiective a componenței de infracțiune prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal și anume: neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată, comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Latura subiectivă a infracțiunii date este caracterizată prin vinovăția inculpatului, în formă de intenție directă, scopul urmărit de acesta fiind unul cupidant.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2015, apelul a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței contestate.

5. Instanța de apel a reținut, că latura obiectivă a infracțiunii incriminate inculpatului se realizează prin acțiune sau inacțiune, iar latura subiectivă doar prin intenție directă, însă conform materialelor cauzei, rezultă, că în acțiunile inculpatului lipsește atât latura obiectivă, cât și latura subiectivă a infracțiunii.

Instanța de fond just a stabilit că probele administrate nu dovedesc eschivarea intenționată de la executarea hotărârii judecătorești, după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Or, atât declarațiile martorului Madan L., cât și a executorului judecătoresc, confirmă faptul neexecutării hotărârii judecătorești de către inculpat în perioada de până la 14.05.2014 - acțiuni care au fost calificate în baza art. 318 Cod contravențional, pentru care inculpatul a fost supus sancțiunii contravenționale.

Prima instanță corect nu a acceptat ca probă întru confirmarea vinovăției inculpatului, certificatul eliberat de SRL „Bemol Retail” care confirmă că inculpatul este angajat oficial la această firmă începând cu data de 23.05.2013 în funcție de operator la stația de alimentare cu combustibil din mun. Chișinău, str. Grenoble 134/2, salariul mediu lunar pentru perioada decembrie 2013 - februarie 2014 a constituit 3 682 lei, achitat prin virament, deoarece acuzarea n-a indicat acest fapt în învinuire.

Instanța de fond întemeiat a conchis, că acuzatorul de stat fără a cerceta minuțios, sub toate aspectele materialele prezentate de executorul judecătoresc, la 01.08.2013 a intentat cauza penală în privința inculpatului în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, bazându-se pe probele prezentate de executor, care au servit temei

pentru sancționarea inculpatului în baza art. 318 Cod contravențional.

În acest sens, instanța de apel a reținut și *decizia Curții Supreme de Justiție nr. 1ra-546/14 din 04.06.2013 în cauza penală Darii Tudor* la fel învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, potrivit căreia instanța de fond a achitat inculpatul, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, după ce instanța de apel a admis apelul, fiind casată sentința instanței de fond și pronunțată o nouă hotărâre prin care Darii Tudor a fost condamnat în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, iar instanța de recurs a constatat că în speță acuzarea nu a prezentat instanței de judecată careva probe de confirmare a existenței unui venit ce ar fi permis inculpatului achitarea totală a prejudiciului încasat prin hotărârea instanței de judecată din 05 noiembrie 2007 sau de eschivare a acestuia de la executarea hotărârii menționate.

6. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului.

Inculpatul, știind că a fost tras la răspunderea contravențională pentru eschivarea de la executarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2008, a ascuns de executorul judecătoresc faptul că activează începând cu luna decembrie anul 2013 în calitate de operator la SRL „Bemol Retail” și are un venit lunar de 3 682 lei. Fapt probat de acuzare în procesul examinării cauzei penale.

Potrivit Hotărârii nr. 13 din 11.06.2013 a Curții Constituționale a R. Moldova, sintagma *„dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale”* din alineatul (1) și sintagma *„dacă aceste fapte au fost comise după aplicarea sancțiunii contravenționale”* din alineatul (2) ale articolului 320 Cod penal, contravin articolelor 4, 20 alin. (1), 21 și 25 alin. (1) din Constituție, precum și principiului non bis in idem (dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă) prevăzut la articolul 4 al Protocolului nr. 7 la CoEDO și articolul 14 alin. 7 al Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Instanțele de fond și apel eronat s-au expus asupra faptului, că inculpatul a fost deja pedepsit contravențional pentru fapta comisă, bazându-se în acest sens pe principiul: dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă.

Instanța de apel a ignorat și hotărârea adoptată de Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău la 14.05.2013, prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 318 Cod contravențional, cât și

activitatea executorului judecătoresc Iurie Gîlca, care a inițiat procedura de executare în privința inculpatului.

În astfel de circumstanțe, este probat faptul că, atât până la tragerea inculpatului la răspunderea contravențională, cât și după aceasta, dânsul fiind angajat oficial în câmpul muncii și dispunând de anumite venituri, cu rea voință s-a eschivat de la executarea hotărârii judecătorești, indicate mai sus. Acțiuni, contrare prevederilor articolului 16 Cod de procedură civilă, potrivit cărora hotărârile judecătorești sunt obligatorii pentru toate persoanele fizice și se execută cu strictețe pe întreg teritoriul R. Moldova.

Cu referire la faptul reținut de instanța de fond și de apel, precum, că învinuirea înaintată inculpatului în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, nu corespunde prevederilor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală, și anume că nu este clară, recurentul a menționat că instanța de fond nici nu a constatat fapta, iar instanța de apel în acest caz a reținut doar niște frânturi de text al învinuirii aduse inculpatului, fără a specifica în care parte acest act de procedură penală nu corespunde normelor legale. Anume asupra acestor circumstanțe importante la caz, instanța de fond și cea de apel nu s-au expus.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 09 iunie 2015, a fost admis recursul declarat, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate, Colegiul lărgit a statuat, că instanța de fond nu a apreciat separat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării, cu indicarea motivelor legale pentru care instanța a respins probele aduse în sprijinul acuzării, inclusiv a certificatului SRL „Bemol Retail”.

Concluzia instanței, că acest certificat: *„nu poate fi acceptat ca probă întru confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, deoarece acuzarea n-a indicat acest fapt în învinuire”*, în opinia instanței de recurs, nu este întemeiată pe vre-o normă procedurală și nu este coroborată în niciun fel cu prevederile art. 93, 94, 100, 101 și alte norme din Codul de procedură penală, ce vizează procedura administrării și aprecierii probelor în procesul penal.

Instanța de fond nu a indicat norma de drept în temeiul căreia a dispus achitarea inculpatului, concluzionând în mod divergent că: *„în acțiunile inculpatului lipsește atât latura obiectivă, cât și latura subiectivă a infracțiunii, nu au fost prezentate probe incontestabile întru confirmarea vinovăției inculpatului”* - diferite temeiuri prescrise la art. 390 alin. (1) pct. 2) și 3) Cod de procedură

penală.

Astfel, instanța de fond nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Totodată, instanța de apel și-a întemeiat concluzia pe probe neverificate în ședința de judecată și neconsemnate în procesul-verbal, și anume: declarațiile inculpatului, certificatul eliberat de SRL „Bemol Retail”, încheierea judecătoresc de instrucție din 04.11.2011, explicațiile lui Marcu O. adresate executorului judecătoresc din 08.05.2013 și Comisarului CPs. Rîșcani din 05.06.2012, reținând decizia Curții Supreme de Justiție nr. 1ra-546/14 din 04.06.2013 în cauza penală Darii Tudor, dar fără a argumenta sub ce aspect, inclusiv fără a formula o concluzie în acest sens, raportată la circumstanțele speței de pe rol, din care motiv decizia contestată urmează a fi casată total.

9. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2015, a fost admis apelul procurorului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Marcu Oleg a fost condamnat în baza art. 320 alin.(1) Cod penal la 1 an închisoare.

Conform art. 85 Cod penal, la pedeapsa aplicată, s-a adăugat parțial pedeapsa stabilită prin decizia Curții Supreme de Justiție din 01.06.2010, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsă de 2 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

10. Instanța de apel a stabilit, că, deși inculpatul vinovăția nu a recunoscut, vina acestuia în comiterea infracțiunii incriminate este dovedită prin următoarele probe administrate: declarațiile martorului Gîlca Iurie și Madan Ludmila, depuse în instanța de fond și în instanța de apel; ordonanța de pornire a urmăririi penale din 01.08.2013; sesizarea executorului judecătoresc - Iurie Gîlca din 25.06.2013 privind atragerea la răspundere penală a debitorului Marcu O. pentru neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată în conformitate cu prevederile art. 320 alin. (1) Cod penal; procesul-verbal și ordonanța de ridicare din 03.09.2013; procesul-verbal de examinare a obiectului din 05.09.2013; hotărârea din 14.05.2013 emisă de Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău, prin care a fost recunoscut vinovat cet. Marcu Oleg în comiterea contravenției prevăzute de art. 318 Cod Contravențional, fiindu-i aplicată amendă în mărime de 3000 lei; titlul executoriu nr. 2a-3322/08 din 24.09.2008 emis de Curtea de Apel Chișinău; certificatul eliberat de S.R.L. „BEMOL RETAIL”; încheierea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 04.11.2013 prin care Marcu O. a fost eliberat condiționat de executarea pedepsei închisorii înainte de termen cu 2 ani 4 luni cu stabilirea mai

multor obligațiuni inclusiv a comunica executorului judecătoresc locul de muncă la angajarea în serviciu.

Instanța de fond nu a dat o apreciere probelor potrivit prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, astfel adoptând o hotărâre greșită, care nu corespunde cu circumstanțele cauzei și probele administrate.

Instanța de apel a ajuns la concluzia de a respinge poziția de apărare a inculpatului Marcu O. despre nevinovăția acestuia în comiterea infracțiunii incriminate, deoarece inculpatul conștientizând faptul, că a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției, achitând amenda contravențională și necontestând decizia respectivă, în continuare, deși s-a angajat în câmpul muncii nu a comunicat despre acest fapt executorului judecătoresc, s-a eschivat de la executarea hotărârii instanței de judecată, fapt ce l-a determinat pe executorul judecătoresc să înainteze demers către procuror pentru pornirea cauzei penale.

Totodată, instanța de fond nu a luat în considerare că inculpatul după ce a fost eliberat din penitenciar a indicat adresa de domiciliu de pe str. M. Sadoveanu 30/2, ap. 34, mun. Chișinău, cu toate că pe adresa respectivă nu mai locuia din anul 2004, adresa corectă fiind mun. Chișinău, or. Codru, str. Prepeleței 28 unde locuiește și până în prezent.

Mai mult ca atât, inculpatul nu s-a prezentat la Biroul de Probațiune pentru a fi luat la evidență, fiind angajat oficial în câmpul muncii, intenționat nu a înștiințat organul competent, tăinuind faptul dat până la ultima ședință de judecată deși prin încheierea instanței la eliberarea condiționată înainte de termen de executarea a pedepsei i s-a impus obligativitatea de a înștiința executorul judecătoresc despre locul angajării în câmpul muncii.

Faptul că inculpatul a fost angajat oficial în câmpul muncii este demonstrat prin certificatul eliberat de către SRL „Bemol Retail”, care atestă că activează oficial la întreprinderea respectivă începând cu data de 23.05.2013, cu salariul mediu lunar de 3 682 lei, achitat prin virament, însă la momentul înaintării învinuirii partea acuzării a fost dusă în eroare de către inculpat, motivând că s-a eliberat pe motiv că a avut un acces de epilepsie, informație care a fost dezmințită pe parcursul examinării cauzei.

Argumentul instanței de fond precum, că inculpatul a fost deja sancționat pentru acțiunile sale, nu poate fi luat în considerație, deoarece Marcu O. nu poate fi pedepsit penal pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, fără a fi sancționat contravențional. Infracțiunea prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal este una continuă și urmează a fi inițiată, doar după aplicarea pedepsei contravenționale.

Instanța de apel a reținut, că o condiție obligatorie de aplicare a răspunderii

penale, este sancționarea anterioară sub formă contravențională pentru neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executare a hotărârii instanței de judecată. Fiind sancționat contravențional la 14.05.2013 Marcu O. nu a făcut concluziile corespunzătoare și în mod intenționat nu a executat hotărârea instanței de judecată, deși era obligat a o face și a avut posibilități reale de a-și onora obligațiunile impuse prin act judecătoresc pus în executare silită, ținând cont și de faptul că inculpatul anterior condamnat penal și eliberat de executarea pedepsei condiționat înainte de termen conștientiza consecințele care pot surveni, deoarece la eliberare a fost avertizat de a înștiința executorul judecătoresc despre angajarea sau eliberarea de la locul de muncă, însă a ignorat acest fapt și nu a întreprins acțiuni în vederea executării hotărârii, astfel la 16.07.2013 executorul judecătoresc a sesizat organele de drept în vederea intentării cauzei penale pe motiv că la 23.05.2013 judecătoria Botanica a dispus aplicarea sechestrului pe automobilul de marca/model "BMW 520I" cu n/î CKM 370 ce aparține cu drept de proprietate lui Marcu O., astfel deși la 14.05.2013 el fuseseră sancționat contravențional până la data sesizării organelor de drept a înstrăinat automobilul dar în contul datoriei nu a achitat nimic.

Astfel, instanța de apel a statuat că prima instanță eronat s-a expus asupra faptului, că inculpatul a fost deja pedepsit contravențional pentru fapta comisă, bazându-se în acest sens pe principiul: dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă.

Totodată, versiunea de nevinovăție a inculpatului este combătută și prin declarațiile martorului Madan Ludmila care a declarat, că după eliberarea din penitenciar a inculpatului Marcu Oleg, acesta nu a mai achitat careva mijloace bănești, nu a luat legătura cu ea și nu i-a comunicat niciodată despre faptul imposibilității de a achita în continuare prejudiciul cauzat.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat, că nu există motive de achitare a inculpatului.

11. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recurs ordinar inculpatul și avocatul acestuia Capmoale A., solicitând casarea acesteia și adoptarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea recursurilor declarate recurenții invocând temeiul de drept pct. 6), 8), 11) art.427 Cod de procedură penală, au indicat următoarele argumente:

- anterior prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03.02.2015 nr.1a-1001/2014, instanța de apel a constatat faptul, că prima instanță just a respins argumentul acuzării, precum că fapta comiterii infracțiunii se dovedește prin aceea, că inculpatul a dispus de mijloace bănești, deoarece a

achitat amenda contravențională și nicidecum nu pot fi reținute argumentele acuzatorului de stat precum că inculpatul a comunicat adresa falsă și anume mun. Chișinău str. M. Sadoveanu, 30/2 ap.34, deoarece deja de 10 ani fiind înstrăinat imobilul menționat, fapt confirmat și prin: încheierea judecătorului de instrucție conform căreia Marcu O., a fost eliberat condiționat, înainte de termen, domiciliul inculpatului fiind indicat mun. Chișinău or. Codru, str. Prepeliței 28 (f.d.31); același domiciliu fiind indicat de către inculpat în explicațiile adresate executorului judecătoresc la 08.05.2013 și CPS Rîșcani mun. Chișinău din (f.d.20-23);

- instanța de apel contrar prevederilor legale la recunoscut vinovat și condamnat pe inculpat, deoarece el anterior a mai fost condamnat pentru aceeași faptă;

- instanța de apel a comis aceleași erori precum și instanța de fond;

- concluziile instanței de apel sunt întemeiate pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de procuror;

- instanța de apel a comis erori grave de drept, care au afectat soluția;

- este eronată concluzia instanței de apel că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate;

- instanța de apel nu a stabilit faptul, dacă a continuat sau nu să se eschiveze inculpatul de la executarea hotărârii judecătorești, după ce a fost sancționat contravențional;

- inculpatul nu s-a eschivat de la executarea hotărârii judecătorești din 24.09.2008 prin care a fost obligat să achite în beneficiul Ludmillei Madan prejudiciul moral în sumă de 250000 lei. Aflându-se în penitenciar în perioada anilor 2008-2011 a efectuat plăți din contul muncii remunerate, iar după ce a fost eliberat condiționat înainte de termen a întâlnit dificultăți majore în a se angaja în câmpul muncii deoarece se afla în termen de probațiune și este bolnav de epilepsie, iar careva bunuri imobile sau mobile care ar putea fi înstrăinate în contul datoriei nu avea. Veniturile de câteva sute de lei de care dispunea nu erau suficiente pentru a achita datoria deoarece avea nevoie de a se întreține;

- instanța de apel nu era în drept să pună la baza concluziilor de condamnare faptul, că inculpatul s-a eschivat de la executarea hotărârii până a fi sancționat contravențional, deoarece prin aceasta se încalcă dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă, instanța de apel urmând să stabilească faptul, dacă după aplicarea sancțiunii contravenționale inculpatul s-a eschivat sau nu cu rea voință de la executarea hotărârii judecătorești. La fel

instanța de apel a procedat constatând, că inculpatul a comunicat o adresă greșită, însă acest fapt a avut loc până la sancționarea contravențională a acestuia;

- instanța de apel a pus la baza deciziei declarațiile executorului judecătoresc potrivit cărora inculpatului nu i-au fost blocate conturile bancare, declarații care în viziunea apărării sunt declarative, fără a fi verificate sau confirmate prin alte probe-înscrisuri, ținând cont de faptul, că inculpatul a făcut declarații potrivit cărora nu a avut posibilitate să achite restanța părții vătămate în perioada în care a fost angajat în cadrul SRL „Bemol” în anul 2013 din cauza că contul său bancar, unde era transferat salariul era blocat, însă procurorul nu a prezentat probe care ar infirma acest fapt;

- buna credință față de executarea hotărârii în opinia apărării se confirmă prin 2 chitanțe anexate la materialele cauzei penale potrivit căror inculpatul a achitat 950 lei în luna ianuarie 2015;

- inculpatului nu-i poate fi imputat faptul, că el s-a eschivat de la executarea hotărârii, deoarece a vândut automobilul și nu a achitat datoria, or, acest fapt a avut loc în 2012, la fel până a fi sancționat contravențional;

- din declarațiile executorului judecătoresc Gîlcă Iurie reiese, că acestea se referă la neexecutarea hotărârii judecătorești până inculpatul a fost sancționat contravențional;

- inculpatul a fost condamnat pentru neachitarea unei datorii ceea ce contravine practicii CtEDO;

Menționează, că executorul judecătoresc nu a înștiințat inculpatul ca să comunice imediat despre faptul dacă se va angaja sau dacă va obține careva venituri.

12. Prin decizia Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 08 noiembrie 2016, au fost admise recursurile declarate, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

13. În motivarea deciziei adoptate, instanța de recurs a menționat că, potrivit prevederilor alin. (1) art. 325 Cod de procedură penală judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, iar instanța de judecată nu este în drept să completeze învinuirea cu circumstanțe care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului.

În acest sens, instanța de recurs a constatat că potrivit rechizitorului, lui Marcu O. i-a fost incriminată neexecutarea intenționată a hotărârii judecătorești, infracțiunea fiind calificată în baza art. 320 alin.(1) Cod penal, astfel rechizitoriul

că rechizitoriul nu conține informațiile obligatorii, stipulate în prevederile legale ce se referă la actele procesuale de punere sub învinuire, în acesta nefiind indicat, în special, care sunt acțiunile inculpatului, perioada săvârșirii acestora după sancționarea contravențională în baza prevederilor art. 318 Cod contravențional.

La fel, a conchis că instanța de apel a reținut în sarcina inculpatului, fapta incriminată acestuia prin rechizitoriu, însă suplimentar a completat-o, depășind limitele învinuirii înaintate constatând, că: *după aplicarea sancțiunii contravenționale Oleg Marcu la 23.05.2013 angajându-se la serviciu la SRL „Bemol Retail” nu a comunicat executorului judecătoresc despre angajare, în mod intenționat s-a eschivat de la achitarea datoriei și respectiv neexecutarea hotărârii instanței de judecată.*

Astfel, învinuirile aduse inculpatului în rechizitoriu constituie faptele inculpatului privind neexecutarea hotărârii judecătorești în baza căroră acesta anterior a fost sancționat contravențional. Or, din conținutul rechizitoriului se constată, că fapta infracțiunii, indicată în rechizitoriu nu cuprinde o perioadă concretă, diferită de împrejurările constatate în procesul contravențional, asupra căroră Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău s-a expus la 14.05.2013 printr-o hotărâre (f.d.13, vol.1) care la moment este în vigoare, conform căreia Marcu Oleg a fost sancționat în baza articolului 318 Cod contravențional, fiindu-i aplicată sancțiune sub formă de amendă în mărime de 150 unități convenționale, ceea ce constituie 3000 lei.

Prin urmare, potrivit practicii judiciare constante, în speță puteau fi urmărite penal doar acțiunile inculpatului Marcu Oleg comise după data rămânerii definitive a hotărârii Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău din 14.05.2013, adică după aplicarea sancțiunii contravenționale.

În acest sens, instanța de recurs a subliniat, că potrivit dispozițiilor art. 320 alin. (1) Cod penal și art. 87 din hotărârea Curții Constituționale a RM nr. 13 din 11.06.2013 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale art. 320 Cod penal nr. 985-XV din 18.04.2002, în redacția Legii nr. 173 din 09.07.2010 pentru modificarea unor acte legislative, prevede că după aplicarea primei sancțiuni contravenționale, este necesar a întreprinde din nou măsuri în vederea executării astfel încât la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere pentru neexecutare intenționată sau eschivare de la executarea hotărârii care era obligat a o executa.

Reieșind din aceste considerente, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel, la rejudecarea cauzei, a omis să se expună asupra acestor argumente importante ale apărării, încălcând prevederile art. 417 al. (1) pct. 7) Cod de procedură penală, nesoluționând fondul apelului.

Din conținutul deciziei instanței de apel, instanța de recurs a atestat, că în

motivarea condamnării în decizie sunt indicate un șir de probe, care, însă, potrivit procesului verbal al ședinței de judecată din 19.11.2015 (f.d.239-242), nu au fost cercetate și verificate la examinarea cauzei în ordine de apel și anume: ordonanța de pornire a urmăririi penale din 01.08.2013 (f.d.1); titlul executoriu nr.2a-3322/08 din 24.09.2008 (f.d.14, 15); certificatul eliberat de SRL „Bemol Retail”; încheierea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 04.11.2013 (f.d.31), toate depuse în cadrul examinării cauzei în prima instanță.

Astfel, instanța de apel, nu a respectat prevederile legale, care stipulează modalitatea de examinare a cauzelor în instanța de apel în cazul existenței unei sentințe de achitare, punând la baza deciziei de condamnare probe, fără cercetarea nemijlocită sau verificarea acestora în ședința instanței de apel, încălcând astfel drepturile legale ale inculpatului.

14. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2017, apelul declarat de procuror a fost respins, ca nefondat, cu menținerea hotărârii atacate.

15. Instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate, pe baza probelor prezentate de către procuror și examinate de prima instanță, probelor cercetate suplimentar în instanța de apel, probelor scrise din dosar, consideră că instanța de fond a constatat în mod justificat faptul că procurorul nu a prezentat probe pertinente, concludente, utile și veridice care ar demonstra vinovăția inculpatului, în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal și a pronunțat corect o sentință de achitare, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Împrejurările ce determină necesitatea achitării inculpatului au fost constatate prin totalitatea de probe prezentate de partea acuzării și apărării în cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, iar instanța de fond a ajuns corect și în mod justificat la concluzia că inculpatul, urmează a fi achitat, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În acest context, instanța de apel a notat că, rechizitoriul nu conține informațiile obligatorii, stipulate în prevederile legale ce se referă la actele procesuale de punere sub învinuire, nefiind indicat, în special, care sunt acțiunile inculpatului, perioada săvârșirii acestora după sancționarea contravențională în baza prevederilor art. 318 Cod Contravențional.

În desfășurarea celor enunțate, instanța de apel a reținut că învinuirea

imputată inculpatului în rechizitoriu constituie faptele inculpatului privind neexecutarea hotărârii judecătorești în baza cărora acesta anterior a fost sancționat contravențional.

Or, din conținutul rechizitoriului se constată, că fapta infracțiunii, indicată în rechizitoriu nu cuprinde o perioadă concretă, diferită de împrejurările constatate în procesul contravențional, asupra cărora judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău, s-a expus la 14.05.2013 printr-o hotărâre (f.d.13, vol.I), care la moment este în vigoare, conform căreia Marcu O. a fost sancționat în baza art. 318 Cod contravențional la amendă în mărime de 150 unități convenționale.

Mai mult, în actul de învinuire n-au fost descrise acțiunile inculpatului privind neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată după finalizarea procesului contravențional și sancționarea definitivă a inculpatului în baza art. 318 Cod contravențional, acuzatorul de stat nu a indicat ce acțiuni a întreprins învinuitul sau a refuzat să întreprindă pentru a putea efectiv să-i incrimineze învinuirea în baza art. 320 alin. (1) Cod penal.

Ca urmare, potrivit practicii judiciare constante, în speță puteau fi urmărite penal doar acțiunile inculpatului, comise după data rămânerii definitive a hotărârii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 14.05.2013, adică după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Concomitent, instanța de apel a specificat că, potrivit dispozițiilor art. 320 alin. (1) Cod penal și art. 87 din hotărârea Curții Constituționale nr. 13 din 11.06.2013 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale art. 320 Cod penal nr. 985-XV din 18.04.2002, în redacția Legii nr. 173 din 09.07.2010 pentru modificarea unor acte legislative, prevede că după aplicarea primei sancțiuni contravenționale, este necesar a întreprinde din nou măsuri în vederea executării astfel încât la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere pentru neexecutare intenționată sau eschivare de la executarea hotărârii care era obligată a o executa.

Totodată, în acest context, instanța de apel a specificat că, acuzatorul de stat nu a prezentat careva probe care ar conforma că după sancționarea lui Marcu O. în baza art. 318 Cod contravențional prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 14.05.2013, executorul judecătoresc, în procedura căruia se află documentul executoriu respectiv a întreprins careva măsuri de executare.

În acest condiții, instanța de apel a considerat justă soluția primei instanțe dat fiind interzicerea legală a condamnării unei persoane pentru comiterea aceleiași fapte de două ori și luând în considerație că în rechizitoriu nu este indicată perioada neexecutării hotărârii și nu au fost anexate probe care ar

confirma întreprinderea anumitor acțiuni din partea executorului judecătoresc întru executarea documentului executoriu.

16. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul, care invocând temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și descrise în pct. 3. al prezentei decizii, suplimentar menționând că, instanțele de fond nu au analizat în cumul toate probele prezentate de către acuzare, dându-le o apreciere contrară probelor acumulate și cercetate în instanța de judecată și care nu corespund stării de fapt stabilite de către organul de urmărire penală.

Instanța de apel în motivarea soluției, a luat în considerare declarațiile inculpatului, care la faza urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești a dat declarații contradictorii, urmărind scopul evitării răspunderii penale.

Adițional, recurentul menționează că, probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în cadrul instanțelor de judecată, demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate și anume: procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii; declarațiile executorului Gîlca I., a martorului Madan L., precum și probele materiale.

17. Asupra recursului declarat nu a fost depusă referință.

18. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Reieșind din prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de

inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește infracțiunea, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul conchide că, la examinarea cauzei, instanța de apel nu a îndeplinit aceste stricte prevederi ale legii, din sensul cărora rezultă că, nerespectarea acestor cerințe echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, fapt ce atrage după sine casarea deciziei instanței de apel.

Potrivit art. 417 alin.(1) pct.7) și 8) CPP, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Astfel, Colegiul penal constată că, potrivit titlului executoriu nr. 2a-3322/08 din 24.09.2008 emis de Curtea de Apel Chișinău, s-a dispus încasarea de la Marcu Oleg în beneficiul lui Madan Ludmila prejudiciul moral în mărime de 250 000 lei din toate veniturile începând cu data indicată (f.d.15,vol.I).

La data de 03.02.2012 de către executorul judecătoresc Gîlca Iurie a fost intentată procedura întru executarea titlului executoriu nominalizat, pe motivul eliberării debitorului Marcu O. din Penitenciarul nr.10 la data de 04.11.2011, fiind întreprinse diferite acțiuni și măsuri pentru punerea în executare silită a actului judecătoresc, și anume: citarea debitorului la locul de domiciliu indicat, deplasarea executorului la locul de domiciliu, aplicarea măsurilor asiguratorii, inclusiv și anunțarea în căutare, după care Marcu O. s-a prezentat la executor, însă acesta nu a achitat nimic din prejudiciul moral, din motiv că nu are posibilitate, iar prin hotărârea nr. 4D-1955/13 Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 14 mai 2013, Marcu O. a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 318 Cod contravențional și aplicată sancțiune contravențională sub formă de amendă în mărime de 3000 lei (f.d.13, vol.I).

Ulterior, potrivit ordonanței de punere sub învinuire din 26 septembrie 2013 și rechizitoriul Marcu O. a fost învinuit în baza art.320 alin.(1) Cod penal, fiind acuzat în *neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.*

Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 25 martie 2014, Marcu Oleg a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute

de art.320 alin.(1) Cod penal, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, soluție care a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2017, care au constatat că învinuirea imputată lui Marcu O. constituie faptele inculpatului privind neexecutarea hotărârii judecătorești în baza cărora acesta anterior a fost sancționat contravențional, adică hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 14.05.2013 pentru care Marcu O. a fost sancționat în baza art.318 CC.

Astfel, o condiție obligatorie pentru tragerea făptuitorului la răspundere în baza alin.(1) art.320 Cod penal este ca neexecutarea sau eschivarea de la executarea hotărârii instanței de judecată să fie comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Prin urmare, în cazul infracțiunii prevăzute la art. 320 Cod penal nu se urmărește aceeași faptă, ci alta comisă de către subiectul care anterior a comis o încălcare și pentru care nu a expirat termenul de prescripție. Este o continuare a urmăririi persoanei, dar nu o reîncepere a urmăririi. Continuitatea respectivă are caracter penal, deoarece condițiile în care se urmărește fapta sunt mai grave, persoana continuând infracțiunea prin inacțiune, chiar și dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Infracțiunea prevăzută la art. 320 alin.(1) Cod penal este o infracțiune formală, care se consideră consumată din momentul încetării activității infracționale sau din momentul survenirii unor evenimente care împiedică această activitate.

Aceasta deoarece *infracțiunea specificată la alin.(1) art. 320 Cod penal este o infracțiune continuă, caracterizată prin săvârșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității infracționale.*

Mai mult că, în acest context s-a expus și Curtea Constituțională în Hotărârea nr.13 din 11.06.2013 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale art. 320 Cod penal din 18.04.2012, în redacția Legii nr.173 din 09.07.2010, potrivit căreia în art.77 s-a notat că, „*Cu referire la aplicarea eficientă a sancțiunilor pentru neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive, Curtea relevă că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a statuat că neexecutarea unei obligații legale constituie o infracțiune instantanee, care este completamente consumată prin omisiunea de a îndeplini acțiunea prescrisă de lege. O astfel de infracțiune se realizează la un moment dat printr-un fapt unic. Respectivetele raționamente sunt expuse de către Curtea Europeană în decizia Smolickis vs. Letonia din 27 ianuarie 2005, în care Curtea s-a pronunțat în privința sancționării repetate a unei persoane pentru neexecutarea obligației legale de a depune bilanțul financiar.*

Curtea reține în speța respectivă că, la pornirea procedurii penale, ulterior celei contravenționale împotriva debitorului, legiuitorul a circumscris obiectul urmăririi penale și a precizat că aceasta nu se referă decât la perioada posterioară primei sancționări.

Prima sancționare conform prevederilor art. 318 Cod contravențional și a doua conform art. 320 Cod penal se referă la perioade distincte, între care nu există suprapunere, chiar dacă inerția persoanei sancționate față de executarea hotărârii judecătorești era aceeași înainte, pe parcursul și între cele două perioade. Deoarece debitorul s-a obstinat să nu execute hotărârea judecătorească devenită executorie după prima sa sancționare contravențională, cea de-a doua sancționare penală se întemeiază pe refuzul său repetat, însă totuși distinct, de a se conforma legii.

Din materialele cauzei rezultă cert că, Marcu Oleg după sancționarea contravențională în baza art. 318 Cod contravențional (14.05.2013), s-a angajat la serviciu în cadrul ÎCS „Bemol Retail” SRL în calitate de operator la stația de alimentare cu combustibil din mun. Chișinău, unde pe perioada de activitate a realizat un salariu mediu lunar de 3682 lei, fapt confirmat prin certificatul nr. 135 din 12.03.2014 (f.d.89, vol.I). Însă, după data de angajare 23 mai 2013, inculpatul nu s-a prezentat la Biroul de Probațiune pentru a informa că este angajat în câmpul muncii și a fi pus la evidență în vederea executării hotărârii instanței de judecată, tăinuind veniturile realizate, or acesta în mod intenționat prelungea să nu execute hotărârea judecătorească.

Totodată, Colegiul conchide că, instanța de apel nu a luat în considerare nici faptul că din partea executorului judecătoresc la 16.07.2013, s-a sesizat organele de drept pe motiv că la 23 mai 2013 Judecătoria Botanica, mun. Chișinău a dispus aplicarea sechestrului pe automobilul de marca BMW 520 I cu numărul de înmatriculare CKM 370 ce aparținea cu drept de proprietate lui Marcu O., asta deși la 14.05.2013 el fusese sancționat contravențional și până la data sesizării a înstrăinat automobilul nominalizat, însă nu în contul datoriei.

La fel, instanța de recurs reține că, prin încheierea judecătorului de instrucție al Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 04.11.2011, Marcu Oleg a fost eliberat înainte de termen, urmând să îndeplinească anumite obligații: - să se prezinte la Biroul de probațiune pentru a fi înregistrat și luat la evidență la locul de domiciliu; - în cazul încadrării în câmpul muncii să comunice denumirea și adresa locului de muncă; - să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent; - să nu încalce ordinea publică și să nu comită contravenții administrative; - să nu comită alte infracțiuni.

Astfel, toate aceste restricții au fost ignorate de către inculpat, iar instanța de apel a argumentat la general că probele respective nu confirmă vinovăția inculpatului, fără să aprecieze fiecare probă în parte și să se pronunțe asupra admisibilității sau inadmisibilității acesteia, și deși, instanța de apel a menționat prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, care stipulează că fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, nu a respectat anume aceste prevederi la adoptarea deciziei recurate.

Colegiul penal statuează că, instanța de apel a ignorat depozițiile și materialele executorului judecătoresc, dând prioritate declarațiilor depuse de inculpat.

Prin urmare, nu s-a dat apreciere că Marcu O. fiind deja sancționat în baza art. 318 CC, continua să nu execute hotărârea instanței de judecată și cerințele legale ale executorului judecătoresc, în procedura căruia se afla documentul executoriu.

Mai mult, o abordare contrară într-o astfel de situație, adică în prezența unei obligații legale permanente puse în sarcina unei persoane, ar însemna să se ajungă la concluzia eronată, precum că o sancționare contravențională pentru neexecutarea obligației respective îl eliberează pe acesta definitiv și necondiționat de respectiva obligație, ferindu-l de orice risc de urmărire penală pe viitor.

În viziunea Colegiului, erorile procesuale admise de către Curtea de Apel cad sub incidența prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

Astfel, Colegiul penal lărgit constată, că totalitatea circumstanțelor menționate în prezenta decizie confirmă necesitatea casării totale a deciziei instanței de apel cu remiterea la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată în cadrul căreia urmează a fi apreciate de către instanța de apel în cumul cu toate probele la justa lor valoare pentru stabilirea adevărului și adoptării unei soluții juste și corecte.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate de procuror și cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță, să le dea apreciere cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să

înlătore omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

19. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2017, în cauza penală în privința lui *Marcu Oleg* și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, pronunțată integral la 22 iunie 2018.

Președinte

Constantin Alerguș

Judecătorii

Svetlana Filincova

Iurie Bejenaru

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Visternicean